

Deze week belde een mevrouw die mij graag persoonlijk wilde laten weten dat ze zich had gestoord aan mijn recensie in ED. Ik was mijn verslag begonnen met een opmerking over de exotische schoonheid van de zangeres en met name die woorden waren haar in het verkeerde keelgat geschoten. De recensie was goed beschouwd een en al compliment, maar mevrouw had 'm anders gelezen.

Had ze een punt? Ik betwijfel het, maar ze zette me toch aan het denken. De dag na het telefoontje was ik in het Muziekgebouw bij een optreden van een jonge Aziatische pianiste. Het meske droeg een japonnetje dat de verbeelding van een verveelde nachtclubbezoeker a la minute op gang zou hebben geholpen. Ik vroeg

me af hoe de gegriefde mevrouw zou hebben gereageerd als ik ongecensureerd had geschreven wat ik van dat jurkje vond. Ik schreef er niet over maar bij deze: ik vond het drie keer niks. En ja, hier ligt ergernis aan ten grondslag. Ergernis omdat zo'n meisje in de concertzaal brengt wat er niet thuishoort. Wat? De opzichtige glans van seks. Mag seks niet in klassieke muziek? Wat mij betreft niet. Ik wil niet dat de niet te missen suggestie van seks de aandacht afleidt van waar ik voor kom: voor de beleving van de muziek. Is dat een ongenueanceerd - onverdraagzaam, zou mijn moeder zeggen - standpunt? Yep. Ik hou van opschudding, van knuppels in het hoenderhok, van anders dan anders, maar met bandage-bloot de luisteraar bij binnenkomst al op je hand proberen te krijgen, nee, dat vind ik goedkoop. Seks is overal, we hebben dat al lang niet meer in de gaten. Maar in de puurheid van ware kunst, van, zoals een musicus het onlangs verwoordde 'het gevoel even aan god te raken' past die dubbele agenda niet.

Zouden ze Liszt spelen in het Amsterdamse Sexmuseum? Ik denk het niet, maar ik kan me vergissen. Zou dat me storen? Ja ook. Goud vermeng je niet met plastic. Sund van het goud. Nou vooruit, ook van het plastic.